

„Bernard, zeg haar dat de remmen bij mij niet werken, omdat ze er niet zijn. Gebruik uw terminologie, noem het een tijdelijke crisis, of liever, haal uw genade voor den dag. Ik heb de genade niet, dat begrijpt zij en we kunnen in vriendschap scheiden. De Heer in zijne ondoorgrondelijke alwijsheid heeft mij de genade ontnomen, waardoor ik gevaarlijk ben voor haar en deerniswaardig: zij zal voor mij bidden.” De brief eindigt ernstig. Niet denken dat hij spot met Irma, het zal hem zelfs hard vallen haar te missen.

Bernard glimlacht dankbaar naar den Christus, die altijd toeschouwt bij zijn geeseling. Verlicht hem nu, Heer, indien dit een eerste troost is dien gij zendt en dit meisje volgens uw beschikking tot hem komt om zijn medewerkster te worden bij de bekeering van zijn vriend. Dat Irma zegt niet te begrijpen waarom zij daarvoor naar Mechelen moest komen, maar Henri drong zoo aan, maakt hem nog duidelijker dat hier God's zegen in 't spel is, genade. Meisjes praten immers graag met priesters over hun liefde als gewetenszaak. Deze is niet zoo'n illuministe, zij komt op aandrang van Henriken. Voorzichtig, het gelaat weer biechtvaderachtig afgewend, waarschuwt hij voor het buitengewoon verstand van zijn vriend, die veel gelezen heeft en lust in avontuur. Bij zulke overbegaafden doet zich spoedig een geestelijke crisis voor, waarin zij al het hun aangeleerde overboord werpen om zich een persoonlijke levensbeschouwing op te bouwen. Zeer velen komen door zelfstandig denken terug op het standpunt dat zij verlaten hebben, eenvoudig, omdat het de waarheid is, niet waar. Zij worden dan betere christenen, omdat zij niets meer van hooren zeggen hebben, alles persoonlijk hebben gecontroleerd. Velen echter komen niet terug. Wat nu met Henriken? Bernard zucht: „Laten we bidden, jufvrouw, vurig bidden.”

Zijn woorden worden nog aarzeliger, nu de vraag zich voordoet of het wel goed is om te gaan met iemand, die haar verstandelijk zoo de baas is. Langs de parabel van het onkruidzaad dat weliger opschiet en het goede verstikt, maakt hij een langen omweg naar het besluit dat het misschien geraadzaam is. . . . Daar zit Irreke en brandt. „Ik kan niet,” zegt Irreke. Hare lippen zijn droog. „En ik schaam er mij niet meer voor, ik kan hem niet meer missen.”

Ook dit is voor Bernard een goede aanduiding. Een meisje dat zoo liefheeft kan alles. Om haar nog dichter vóór de noodzakelijkheid te zetten Henriken te laten varen en haar dan de ééne kans te laten, hem terug op het goede pad brengen, herbegint hij: „En toch, Jufvrouw. . . .” maar Irreke staat recht en snijdt hem het woord af: „Ik zal mij liever verdoen.”

Bernard zacht: of zij dan zoo van hem houdt? Irreke begint te snikken. Hij met de gevouwen handen aan de kin en met gesloten oogen: „Jufvrouw, ik ben oprecht gelukkig omdat Henri eindelijk een meisje als u gevonden heeft, dat zoo zielsveel van hem houdt. Ik weet dat hij het verdient. Hij is mijn vriend, ik mag wel zeggen: mijn eenige vriend, want zooals van hem houd ik van niemand. Ik vraag mij nog alle dagen af hoe het toch komt. Ik